FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN
fremsat den 2. juni 1988 *

Høje Domstol.

Pizziolo var ansat ved Det Fælles Forskningscenter i Karlsruhe i Forbundsrepublikken Tyskland indtil den 1. marts 1970. Fra dette tidspunkt havde han tjenestefrihed af personlige årsager til den 28. februar 1971. Han ønskede at genindtræde i tjenesten efter udløbet af denne periode, men Kommissionen lod ham ikke genindtræde. I første omgang anlagde han sag ved Domstolen med påstand om genindtræden med virkning fra 1. marts 1971, men Domstolen gav ham ikke medhold (sag 785/79, Sml. 1981, s. 969).

Domstolen indhentede imidlertid en sagkyndig erklæring om spørgsmålet om, hvorvidt Pizziolo havde de nødvendige kvalifikationer til bl. a. at beklæde en stilling opslået ledig i henhold til meddelelse KOM/1531/76. De sagkyndige skønnede, at Pizziolo var kvalificeret til den stilling, der var omtalt i den nævnte meddelelse, hvorefter han igen anlagde sag ved Domstolen. Denne gang (sag 785/79, Sml. 1983, s. 1343) fandt Domstolen, at han burde have haft mulighed for at genindtræde med virkning fra 1. januar 1977. Domstolen pålagde følgelig Kommissionen at lade ham genindtræde med virkning fra dette tidspunkt. Den pålagde ligeledes Kommissionen at betale sagsøgeren et beløb svarende til det nettovederlag, han ville have oppebåret, hvis han var genindtrådt den 1. januar 1977, og indtil hans faktiske genindtrædelse med fradrag af den nettoindtægt, han havde erhvervet ved udøvelse af anden beskæftigelse i samme periode.

Samtidig fastslog Domstolen i dommens præmis 13, at sagsøgeren skulle gøre en rimelig indsats for at begrænse sit tab, om nødvendigt ved at søge anden beskæftigelse. Pizziolo tog da også arbejde i et italiensk selskab, AGIP Nucleare. Fra 1. januar 1977 til 30. september 1983 har han fra Kommissionen modtaget et beløb i italienske lire, som svarer til forskellen mellem det, han ville have modtaget, hvis han var genindtrådt den 1. januar 1977, og det, som han modtog fra AGIP Nucleare i form af løn. Det vederlag, som han modtog fra Fællesskabet, blev beregnet på grundlag af den for Italien gældende justeringskoefficient.

Den 24. september 1983 underrettede Pizziolo Kommissionen om, at han ophørte med at arbejde for AGIP Nucleare den 30. september 1983. Kommissionen svarede ham først den 24. februar 1984, hvor den sendte ham et telegram, som efterfølgende blev bekræftet ved skrivelse af 27. februar. I dette telegram blev han tilbudt at genindtræde i tjenesten i en stilling ved Det Fælles Forskningscenter i Petten, Nederlandene. Kommissionen bad ham indtræde i stillingen, såsnart det med rimelighed kunne lade sig gøre. Han genindtrådte således den 7. marts 1984.

Fra den 1. oktober 1983, da sagsøgeren ophørte med at arbejde for AGIP Nucleare, og indtil den 7. marts 1984 fortsatte Kommissionen med at betale ham forskellen mellem det vederlag, han ville have fået af

* Oversat fra engelsk.

Kommissionen, og det beløb, som han ville have tjent, hvis han var fortsat med at arbejde for AGIP Nucleare i denne periode. Kommissionen fandt, at det var rimeligt, om Pizziolo havde beholdt sit arbejde for at begrænse sit tab, indtil Kommissionen faktisk tilbød ham en stilling og lod ham genindtræde.

Da sagsøgeren ikke var enig i dette synspunkt, anlagde han nærværende sag ved Domstolen. Hans påstande omfatter en række punkter, som imidlertid lader sig sammenfatte i et krav om for det første at få udbetalt fuld godtgørelse for det relevante tidsrum, dvs. hele det vederlag, han ville have modtaget fra Kommissionen, hvis han var genindtrådt, og dernæst at få betalingen erlagt i tyske mark med anvendelse af justeringskoefficienten for Forbundsrepublikken Tyskland.

Det er klart det første punkt, som er det vigtigste. Pizziolos argument er, at han ikke kunne vente til den 24. februar 1984 med at orientere AGIP Nucleare om sin fratræden, hvorfor han var i sin gode ret til at opsige sin stilling og forlade AGIP Nucleare på et tidligere tidspunkt for at vente på en ledig stilling ved Kommissionen.

Det må bemærkes, at det ikke var Kommissionen, som angav tidspunktet for, hvornår sagsøgeren skulle påbegynde sit nye arbejde. Det var Pizziolo, som fastlagde den 7. marts 1984 som en for ham passende dato til at indtræde i sin nye stilling. På grundlag af det materiale, der er til rådighed for Domstolen, mener jeg ikke, det med sikkerhed kan fastslås, at sagsøgeren, da han opsagde sin stilling i AGIP Nucleare, havde kendskab til netop den ledige stilling, som senere blev tilbudt ham. Der er afgjort intet, der tyder på, at Kommissionen havde stillet ham i udsigt, at denne stilling ville blive tilbudt ham, ligeså lidt som han fik noget vink om, hvornår han skulle begynde.

Selv om sagsøgeren med rette kan kritisere den lange tid, der gik, inden Kommissionen endelig tilbød ham en stilling, er det afgørende spørgsmål i sagen, om han har ret til fuld godtgørelse for denne periode.

Efter min mening påhvilede det ikke blot sagsøgeren i henhold til præmis 13 i Domstolens afgørelse fra 1983 at søge anden beskæftigelse, men han var også, da han havde fundet et i forhold til sine kvalifikationer rimelig velegnet arbejde, forpligtet til at beholde dette arbejde, indtil han modtog et tilbud, forudsat Kommissionen ikke forhalede proceduren urimeligt.

Hvis Pizziolo havde ventet, til han modtog et tilbud, ville Kommissionen have været forpligtet til at give ham en rimelig frist til at opsige sin stilling hos AGIP Nucleare og overtage sit nye arbejde. Der er intet anført, som tyder på, at det gik dårligt for sagsøgeren i hans arbejde, således at han var berettiget til at tage sin afsked, fordi stillingen ikke var velegnet. Jeg finder ikke, at ventetiden havde antaget en urimelig karakter på det tidspunkt, da sagsøgeren opsagde sin stilling til fratræden den 24. september, når der tages hensyn til, at han stadig blev holdt helt skadesløs.

Jeg kan ikke helt tilslutte mig sagsøgerens anbringende, hvorefter Kommissionen skulle have trukket sagen i langdrag. Domstolen bestemte ikke, at han skulle genindtræde straks. Den fastslog, at han skulle tilbydes genindtræden i henhold til vedtægtens artikel 40, stk. 4, litra d). Dette forudsatte nød-

vendigvis iværksættelsen af den procedure, der er foreskrevet i vedtægten, og han skulle have tilbudt den første ledige stilling i den kategori eller tjenestegruppe, der svarede til hans lønklasse, forudsat at han havde de fornødne kvalifikationer.

Følgelig kan sagsøgeren efter min mening ikke forlange at få udbetalt hele det vederlag, han ville have modtaget i den stilling, hvori han ifølge Domstolen skulle genindtræde. Han har kun ret til forskellen mellem det, han ville have tjent ved at forblive hos AGIP, og det, han ville have modtaget fra Kommissionen.

Som det andet punkt har sagsøgeren gjort gældende, at beløbet skal betales i tyske mark med anvendelse af justeringskoefficienten for Forbundsrepublikken Tyskland, idet han har henvist til, at han efter at have opsagt sin stilling i Italien flyttede til Bad Herrenalb ved Karlsruhe.

Kommissionen har anført, at sagsøgeren overhovedet ikke har boet på dette sted i den omhandlede periode. Domstolen har fået forelagt en bopælsattest dateret 18. oktober 1983. For mit vedkommende er jeg parat til at anerkende, at han har boet i Tyskland i den nævnte periode. Det ser ud til, at sagsøgeren har en bolig her, og Kommissionen har ikke fremlagt noget bevis for, at hans oplysninger på dette punkt er forkerte, bortset fra en henvisning til, at hans børn stadig fulgte undervisningen på universitetet i Bologna. Dette forhold synes ikke afgørende, og jeg er rede til, ved gennemgangen af det andet punkt i sagen, at godtage Pizziolos oplysning om, hvor han havde bopæl.

Hvis mit forslag til afgørelse vedrørende det første punkt følges af Domstolen, og sagsøgeren ikke får medhold i sit første anbringende, forekommer det mig på den anden side helt udelukket, at han kan få medhold med hensyn til det andet punkt. Når han ikke har begrænset sit tab og har handlet ufornuftigt ved at forlade sit arbejde i Italien, kan han efter min mening ikke kræve godtgørelse for nogen som helst forskel i relation til valuta, vekselkurs eller justeringskoefficient, som er en følge af hans personlige beslutning om at flytte til Forbundsrepublikken Tyskland.

Sagsøgeren har imidlertid anført, at han, helt bortset fra dette synspunkt — som han ikke kan tilslutte sig — kan gøre krav på betaling på grundlag af den tyske justeringskoefficient i kraft af analog anvendelse af visse bestemmelser i vedtægten. Han erkender, at artikel 40 ikke indeholder noget, som taler for hans synspunkt, men han påberåber sig andre bestemmelser. Den første af disse er artikel 41, som vedrører de af Fællesskabets tjenestemænd, der er sat på ventepenge, dvs. personer, som er blevet overtallige på grund af nedskæring i antallet af stillinger i deres institution. Det er indlysende, at sagsøgeren ikke direkte tilhører denne kategori. Han henviser endvidere til artikel 63, som vedrører vederlaget og den gældende justeringskoefficient for de tjenestemænd, som skal have betaling i det lands valuta, hvor de gør tjeneste. Det er klart, at sagsøgeren ikke i den forstand gør tjeneste i et bestemt land. Artikel 64 drejer sig om tjenestemændenes vederlag udtrykt i belgiske francs, som skal korrigeres med en vis justeringskoefficient, der afhænger af levevilkårene på de forskellige tjenestesteder. I det omhandlede tidsrum var sagsøgeren ikke beskæftiget ved Fællesskaberne og end ikke, så vidt det er oplyst, beskæftiget i Tyskland overhovedet. Følgelig er det ubestrideligt, at de nævnte bestemmelser ikke fandt direkte anvendelse på ham.

Sagsøgeren har ikke blot påberåbt sig en analog anvendelse af disse bestemmelser, men også Domstolens dom i sag 156/78, Newth mod Kommissionen (Sml. 1979, s. 1941). I denne sag var en tjenestemand blevet fritaget fra sin stilling i henhold til vedtægtens artikel 50, hvorfor han havde krav på en godtgørelse, som var faldende i takt med hans eventuelle indtægter. Domstolen fandt, at sagsøgeren, som havde gjort tjeneste i Italien og var vendt tilbage til Belgien, men som stadig blev bealt på grundlag af den for Italien gældende justeringskoefficient, modtog betydelig mindre end en tjenestemand i en tilsvarende situation, som havde arbejdet i Belgien og var blevet pensioneret der. Domstolen fastslog, at der her forelå en forskelsbehandling.

Efter min opfattelse kan ingen af disse tilfælde, hverken dem, der er omhandlet i vedtægten, eller det, der forelå i Newth-sagen, med rette påberåbes til støtte for Pizziolo. Jeg mener ikke, at hans situation kan sammenlignes med nogen af disse tilfælde. Han hører til en særlig kategori. Domstolen har anerkendt hans krav på en godtgørelse, og det, han har krav på, er et beløb, der er tilstrækkeligt til at udligne forskellen mellem de vederlag, han ville have fået, og den løn, han faktisk har modtaget eller med rimelighed kunne have modtaget. Domstolen har ikke præciseret, hverken på hvilken måde eller med reference til hvilket specielt land hans godtgørelse skal beregnes. Eftersom parterne, tilsyneladende i enighed, har accepteret, at den italienske justeringskoefficient skulle anvendes, mens sagsøgeren var beskæftiget i Italien, finder jeg imidlertid, at Kommissionen var berettiget til fortsat at udbetale ham godtgørelsen på samme grundlag som tidligere og på den måde, som sagsøgeren fortsat ville have modtaget den, hvis han havde overholdt forpligtelsen til at begrænse sit tab.

Følgelig finder jeg, at der også bør statueres frifindelse for det andet punkt af sagsøgerens påstande. Jeg skal sammenfattende foreslå, at Kommissionen frifindes, og at hver part bærer sine omkostninger, jfr. procesreglementets artikel 70.